

Preek Zoetermeer PWZZ 13 september 2026

J.G.Mooi

1^e Schriftlezing: Johannes 10: 1 – 10 (NBG 1951) [lector leest NBV]

Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt,, die is een dief en een rover; maar wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen. Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen naar zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten. Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem, omdat ze zijn stem kennen; maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, doch zij zullen van hem weglopen, omdat zij de stem der vreemden niet kennen.

In dit beeld sprak Jezus tot hen, maar zij begrepen niet, wat het was, dat Hij tot hen sprak.

Jezus zeide dan nogmaals: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Ik ben de deur der schapen. Allen, die vóór Mij gekomen zijn, zijn dieven en rovers, maar de schapen hebben naar hen niet gehoord. Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden. De dief komt niet dan om te stelen en te slachten en te verdelgen; Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed.

2^e Schriftlezing: Johannes 10: 11 – 18 (NBG) [lector leest NBV]

Ik ben de goede herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen; maar wie huurling is en geen herder, wie de schapen niet toebehoren, ziet de wolf aankomen, laat de schapen in de steek en vlucht – en de wolf rooft ze en jaagt ze uiteen – want hij is een huurling en de schapen gaan hem niet ter harte. Ik ben de

goede herder en Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken en Ik zet mijn leven in voor de schapen. Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden: één kudde, één herder. Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn leven afleg om het weder te nemen. Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen; dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen.

De tekst der prediking: Johannes 10: 11a: "Ik ben de goede herder."

Verkondiging

Gemeente van Jezus Christus,

Het is misschien best raar om in deze tijd, nu de toestand in de wereld zo verschrikkelijk zorgelijk is, een bijna romantisch thema voor een preek te kiezen als de Goede Herder. Maar toch: zo romantisch is het thema niet. In tegendeel zou ik bijna zeggen.

U heeft, denk ik, allemaal, vroeger op de zondagschool (want de meesten van u zijn van vóór het tijdperk van de kinderkerk, ikzelf trouwens ook) – u heeft denk ik allemaal op die zondagschool wel eens een kleurplaat meegekregen van een herdersfiguur, Jezus dus, met een aantal kraakwitte schapen of lammetjes, die hem keurig volgden. We vonden zo'n plaat mooi. En voelden ons veilig en geborgen als we ons de betekenis ervan realiseerden.

Vanuit deze veilige herinnering gaan we nu eens even kijken naar de tekst van vanmorgen. Maar we gaan die tekst niet klem zetten in de lieflijkheid van het verleden.

We gaan hem eerst wat analyseren. En dan kijken wat hij voor ons betekent.

Misschien zelfs wel: hoezeer wij er door vastgezet worden. En dan zal blijken, dat hij

helemaal niet zo romantisch en lieflijk is. In tegendeel. Het is een heel ingewikkelde passage, die uit een aantal lagen bestaat, die van invloed moeten zijn op ons begrijpen, maar waar je makkelijk overheen leest. We gaan er maar enkele van behandelen.

Om te beginnen moeten we ons realiseren dat we de Goede Herder-passage vaak een “gelijkenis” noemen, (wij gaan dat óók doen), maar eigenlijk is ze dat niet. Jezus geeft hier eerder een overdrachtelijke beschrijving van Zichzelf en zijn functie. En in tegenstelling tot de gelijkenissen, die vaak puntig, kort en duidelijk zijn althans wat de structuur en opbouw betreft, maakt déze passage op het eerste gezicht een rommelige indruk. En lopen veel niveaus, in verschillende mate van ingewikkeldheid, door elkaar heen. En daar is meteen het eerste, moeilijke punt. We moeten ons afvragen: heeft dat nu met de overlevering door Johannes te maken, of heeft Jezus de gelijkenis ècht zo rommelig verteld? En is die opbouw van de tekst inderdaád rommelig, of lijkt dat alleen maar zo?

Daarnaast struikelen we meteen al over een ándere onduidelijkheid. Dus het tweede moeilijke punt. Want: tot wíe heeft Jezus de gelijkenis gesproken? Over het algemeen kunnen we achterhalen, wie de toehoorders van Jezus bij een bepaalde uiteenzetting zijn geweest. Dat moeten we ook wíllen weten, want het kan helpen bij de uitleg en een vertekende visie voorkomen. Maar hier is dat volstrekt wazig. Wat we wèl weten, is, dat de beschrijving van de Goede Herder, voor zover we kunnen achterhalen, de laatste omschrijving is geweest, die Jezus van Zichzelf heeft gegeven. Zijn populariteit was toen al tanende en zou uiteindelijk in volstrekte eenzaamheid eindigen. We kennen allemaal het débâcle waarin de Intocht in Jeruzalem eindigde en de absolute verlatenheid tijdens de kruisigingsperiode. Voorvoelde Jezus dit en wou Hij daarom misschien teveel dingen zeggen in een te kort bestek, waardoor de totaalindruk van zijn woorden toch wat rommelig wordt? Of is er iets anders aan de hand?

Als we deze vragen stellen belanden we bij een zeer grote moeilijkheid op het gebied van de Bijbeluitleg, die de kerk in haar erediensten op zondag eigenlijk nooit noemt,

maar die van essentieel belang is voor een gemeente om haar te helpen met de Bijbel om te gaan. En die moeilijkheid is, dat alle vier de evangeliën, zoals ze zijn opgeschreven, niet zonder meer een feitelijke, letterlijke weergave zijn van wat de historische Jezus van Nazareth ooit zei en deed, in welke situatie e.e.a. plaatsvond, en hoe Hij als persoon wàs.

Er zijn n.l. in de evangeliën heel wat passages ingelast, die vanuit opvattingen uit de Vroege Kerk zijn *terugvertaald* naar Jezus' leven, alsof ze dáár, dus in en door Jezus, zijn ontstaan in de situatie waarin Hij zich op dat moment bevonden zou hebben.

Onder 'De Vroege Kerk' verstaat men de eerste Christelijke gemeenten, waarin personen zaten, die Jezus nog gekend hadden zoals Petrus, Johannes en Jezus' broeder Jacobus, en een paar eeuwen daarna. Dat was ook de tijd, waarin Synagoge en kerk uit elkaar scheurden. Dat was de tijd, waarin Johannes zijn evangelie schreef en waarin Joden en Christenen veel vijandiger tegenover elkaar stonden dan tijdens Jezus' leven. En nog extra ingewikkeld wordt het als we beseffen, dat de Vroege Kerk, zelfs al geeft ze niet altijd naar de historie een waarheidsgetrouw beeld van Jezus' leven en handelen, geen ongelijk *hoeft* te hebben wat de *theologische inhoud* betreft – de passages in kwestie *kunnen*, hoeft niet, maar *kunnen*, wel degelijk te maken hebben met het voortgangstraject van Gods werken in de wereld; dat houdt natuurlijk niet op bij het aardse leven van Jezus van Nazareth – maar of Jézus ze op die manier gezegd heeft....dat is dan toch weer iets anders. En we willen in eerste instantie toch Jezus' eigen woorden zoveel mogelijk naar boven halen.

Tot op zekere hoogte kunnen we hier, dus wat Jezus ècht gezegd zou kunnen hebben, via een wetenschappelijke benadering wel enigszins uitkomen, maar er blijven mistgebieden. Met dit alles in gedachten kijken we weer naar de Goede Herder.

Een vraag, die we dan meteen al kunnen stellen is: wat heeft Jezus in gedachten gehad, toen Hij vertelde over de Goede Herder? Dacht Hij theologisch, aan een passage uit de profeet Ezechiël, nl Ezechiël 34, waar een dergelijk thema aan de orde is? We hebben dat gedeelte nu niet gelezen, maar waar nodig zal ik er stukken uit

citeren. God noemt Zich daar, bij monde van de profeet, Zichzèlf de Goede Herder, en daarna gaat die aanduiding over op David. David, de herder, bij name genoemd, die Israël zal weiden. (34:24) Dus niet naar een nog onbekende messias, waarin men Jezus zou kunnen vermoeden. Dacjt Jezus aan díe passage? Of heeft Hij gewoon naar de wereld om zich heen gekeken en díe als voorbeeld genomen? Dat maakt bij de uitleg wat uit....

We gaan nu kijken wàt Jezus nu precies in Johannes zegt en hoe we moeten omspringen met die toch wat rommelige tekst.

Om te beginnen noemt Jezus zichzelf in eerste instantie helemaal niet de 'herder' of de 'goede herder', maar Hij begint met een beschrijving van een gewone schaapskooi, waar uiteraard een deur in zit, want anders kunnen de schapen er niet in en uit. Het spreekt vanzelf, dat ook de herder, die die schapen hoedt, die deur gebruikt. Meteen komt dan een contrast: je kunt ook op een andere manier – en díe manier is helemaal niet de bedoeling – die schaapskooi binnenkomen. Jezus doelt hier op de bouw van de schaapskooien uit zijn tijd: die zagen er niet uit zoals bij ons in bijvoorbeeld Drenthe, met een rieten puntdak, maar waren meestal niet meer dan een ommuurd stukje grond, een muur, die zo hoog was dat de schapen er niet overheen konden springen, dus vrij laag. Een mens daarentegen kon er zó overheen klauteren. Clandestien natuurlijk. Met boze bedoelingen, bijvoorbeeld om de schapen al dan niet al door hemzelf snel geslacht te stelen, want anders had die mens wel de gewone ingang genomen. Vaak zaten er schapen van meerdere eigenaren in één kooi. Schapen zijn trouwens intelligente dieren: ik heb zelf met ze gewerkt. Ze kennen degene, die het meeste met ze om gaat, hier dus de herder, tegenwoordig meestal de boer, en, zéker in de tijd van Jezus, kende, ook omgekeerd, een herder zijn schapen persoonlijk. Zij hadden alle een naam. Nummers bestonden toen nog niet. Er was contact. Van déze situatie, dit contact, gaat ook Jezus uit in zijn betoog. Zijn betoog....maar...tot *wie* spreekt Hij hier eigenlijk.

We weten dat domweg niet. Het blijft heel onduidelijk, wie die 'hen' zijn, tot wie Jezus zijn woorden richt. We zijn geneigd, die 'hen' nogal dom te vinden, omdat ze

Jezus niet begrijpen. Maar hóe zouden die “hen” dat kunnen? Jezus beschrijft een agrarische situatie, die iedereen kent en niet bijzonder vindt. U moet zich voorstellen: als iemand u een doos slagroomgebakjes geeft, en sommige zijn goed en andere zijn zuur geworden, dan denkt u toch ook niet meteen aan de Bijbel, zo van: de goede gebakjes zijn het Woord van God en de verzuurde gebakjes zijn de woorden van de duivel. Nee, u denkt alleen maar: bah, sommige gebakjes zijn bedorven. Uitkijken, welke we nemen. En u denkt dan dus helemáál niet aan de Bijbel. Nou, in dezelfde lijn dachten de onbekende toehoorders van Jezus waarschijnlijk: “dit weten wij al lang. Zij er soms ergens schapen gestolen, dat Hij hierover begint?”

Als Jezus zichzelf gaat verklaren, wordt het in snel tempo ingewikkelder en mondt de beschrijving van een gewone schaapskooi uit in onmiskenbare theologie. Dat is op zichzelf al merkwaardig, want dat laatste doet Jezus eigenlijk alleen als Hij met de discipelen praat, en dat zijn die “hen” zeker niet.

Een paar dingen vallen ons verder op.

Het valt op, dat de beelden, die Jezus gebruikt, wat door elkaar heen lopen. Hij begint, óók bij Zijn uitleg van Zijn eigen woorden, dat Hij de deur is. Dus Hij noemt zich niet meteen: de goede herder. Wèl heeft die “deur” nu een al bijna een menselijke functie. “Allen, die vóór Mij gekomen zijn”, zegt Jezus, zonder overgang, in het “deur-gedeelte” van de gelijkenis. Hoezo? Hij kan toch niet bedoeld hebben, dat er vóór Hem andere deuren waren? De formulering suggereert wèl zoiets. Hoe dan ook: de beelden ‘herder’ en ‘deur’ lopen hier wat door elkaar heen. Dat is op zichzelf niet erg, maar het accentueert de rommeligheid en het zegt wat over de zorgvuldigheid van de tekst.

Verder noemt Jezus de ‘dieven’ en ‘rovers’ die vóór hem kwamen. Hier moeten we nog niet dadelijk denken aan ‘diepe theologie’. Dus absoluut niet, (wat in sommige Christelijke kringen tòch nog steeds voorkomt) aan een afrekening met het Oude Testament, ten bate van het Christendom, dat trouwens in Jezus’ tijd nog helemaal niet bestond. We moeten bij die dieven en rovers denken aan de vele rondtrekkende predikers vóór en tijdens Jezus, die, goedgebekt met allerlei godsdienstachtige praat,

de mensen voor zichzelf en hun eigen status trachtten te winnen, maar die niet binnen het openbaringstraject van God vielen of ervoor openstonden.

Het is duidelijk, dat *zij* een contrast vormen met de “Goede Herder”, met Jezus zelf.

Maar dan is er alwéér iets vreemds in de tekst. Het is vreemd dat Jezus, als Hij de aanduiding “Goede Herder” op zichzelf gaat betrekken en verklaren, het opeens niet meer heeft over die dieven en rovers, maar zonder overgang overstapt op de “huurling”, die weliswaar niet steelt en slacht, maar onverschillig staat ten opzichte van de kudde, die hem is toevertrouwd, en zeker niet ten bate van die kudde zichzelf in het gevaar zal storten. Waarom opeens? Waar heeft Hij dat vandaan?

We hebben hier een breekpunt. Jezus verlaat, *althans in de weergave van Johannes*, hier de algemeen “agrarische” beschrijving, die hij totnutoe heeft gehanteerd, en schakelt over op de *theologische* inhoud van Ezechiël 34. We kunnen ons afvragen: is die term ‘huurling’ wel afkomstig van Jezus, of is het Johannes, die die inlast, om op deze manier toe te werken naar de kruisdood van Jezus? De Goede Herder geeft, i.t.t. tot de huurling, zijn leven voor zijn schapen? Bij Ezechiël wordt weliswaar de aanduiding “huurling” niet gebruikt, maar er worden wel herders beschreven die zich als huurling gedragen. Daar staat onder meer geschreven (34, *passim*, 1-6) dat God zegt: “Wee jullie, herders van Israël, want jullie hebben alleen jezelf geweid. Horen herders niet hun schapen te weiden? [dan vele lelijke dingen over die herders, en dan:] Mijn schapen zijn verstrooid, [] en er is niemand, die naar ze omziet, die naar ze op zoek gaat.”

Het gaat dus bij Ezechiël om ingehuurde mensen wier hart niet bij de kudde ligt, i.t.t. tot, bij Johannes, Jezus, die Zichzelf voor de kudde opoffert. En via die huurling worden we door Johannes naar het laatste gedeelte van de gelijkenis geleid.

Het is heel ingewikkeld om uit te vogelen, waar dat laatste gedeelte vandaan komt. Want hebben we hier te maken met woorden die Jezus zelf ooit gezegd heeft, maar wellicht niet op dat moment, of met sturend onderricht van Johannes, of met of met een invloed van de Vroege Kerk? Waarschijnlijk met alle drie.

We komen in dat laatste gedeelte bij Jezus' opmerking dat Hij de schapen kent en dat de schapen Hèm kennen. Zoals boven gezegd: dat kàn een op de werkelijkheid gebaseerd beeld zijn, want schapen en herder/boer kennen elkaar inderdàád. Maar volgens de tekst gaat het er nu om, om iets 'diepers', aan te duiden, iets dat de daagse werkelijkheid verlaat en naar een theologische hoogte getild wordt: het contact dat de herder en de schapen met elkaar hebben loopt parallel aan het contact dat Jezus met God heeft. We moeten ons afvragen: zou Jezus dit, in díe situatie, aan die vage "hen" gezegd hebben, of is dit tòch al de compositie van Johannes of de inkleuring van de Vroege Kerk? En dus niet onwaar, maar bedoeld voor personen, die al veel meer in dergelijke theologische denkwijzes geschoold zijn?

Hoewel we hier wat rondtobben komt de volgende zin zéker uit de koker van de Vroege Kerk, als Jezus zogenaamd zegt, dat ook andere schapen, dan de koppel uit zijn stal in directe zin, erbij horen en één kudde zullen vormen. Tenminste, als met die "andere schapen" de niet-Joden bedoeld worden. We kunnen met zekerheid aannemen dat de historische Jezus dit niet gezegd kàn hebben, en dat die zin dus op het conto staat van Johannes of van de vroege Kerk. We moeten daarom over deze zin geen preek maken of diepe dingen te zeggen, alsof Jezus dat zou hebben aangekondigd. Want het ging Jezus Zèlf om het bewust maken van Zijn eigen volk, dus het Joodse, van de komst van het Koninkrijk van God, dus de heerschappij van God op aarde. De historische Jezus (we hebben het hier dus niet over de ópgestane Heer) hield zich niet bezig met zending buiten Israël en had zelfs een negatieve houding ten opzichte van niet-Joden, tenzij deze zich op een heel bijzondere manier onderscheidden. *Theológisch* klopt die zin over die andere schapen natuurlijk wel, maar het blijft heel onwaarschijnlijk dat de *historische* Jezus van Nazareth die uitgesproken heeft.

De gelijkenis eindigt met een heel zware, theologische component, waarin Jezus' dood centraal staat. We hebben de eenvoudige gelijkenis nu helemaal verlaten en zijn aangeland op het niveau dat Jezus met zijn discipelen had. Het is dus heel

onwaarschijnlijk, dat Jezus een betoog van een dergelijke moeilijkheidsgraad tegen die vage “hen” heeft gehouden. Het pleit voor de opvatting dat we met dat hele relaas over de Goede Herder toch met een totaalproduct van Johannes te maken hebben, waarin wat woorden van Jezus zijn opgenomen.

Ook valt ons in dit kader nog iets anders op. De weergave van Johannes, zoals hij Jezus kruisdood en verzoenend sterven aan het einde verwoordt, komt niet overeen met wat wij weten over Gethsemane. Daar heeft God duidelijk de hand in het hele gebeuren en Jezus wil eigenlijk niet en is doodsbang. Maar hier, in overeenstemming met de teneur van de Goede Herder, die zichzelf opoffert voor de schapen, beslist Jezus niet alleen over Zijn eigen dood, maar is eveneens in staat Zichzelf weer tot leven te wekken. Dat is dan wel opeens iets nieuws. Hoe kan dat? Het is best een wezenlijk verschil met de andere weergaves van de kruisigingsperiode. Het antwoord kan kort zijn. Waar we hier mee te maken hebben is wederom niet met een uitspraak van de historische Jezus, maar met een opvatting van Paulus, die door Johannes is verwerkt in zijn weergave van De Goede Herder en Jezus in de mond is gelegd. Laten wij ons daarom maar houden aan de gangbare overlevering van Gethsemane en de woorden van Johannes en Paulus als een latere toevoeging zien.

Gemeente, we zien dus dat die hele gelijkenis van de Goede Herder, die we zo goed dachten te begrijpen, heel erg ingewikkeld in elkaar zit en vele lagen bevat. We vinden er woorden van Jezus zelf in terug, maar ook uitwerkingen daarvan van Zijn volgelingen, zoals Johannes en Paulus en de Vroege kerk als zodanig. En dat alles door Johannes tot één mooi geheel gemaakt, en Jezus in de mond gelegd is. Een geheel dat dus een grote dubbelheid heeft: *historisch* gezien zijn niet alle onderdelen in de realiteit verankerd, maar *theologisch* is de passage wel degelijk waar en een machtig getuigenis van Jezus' omwandeling en functie.

Maar als we ons willen richten op wat Jezus waarschijnlijk werkelijk gezegd heeft, dan denk ik dat we alleen het eerste gedeelte van de gelijkenis in gedachten moeten houden: de aan de alledaagse werkelijkheid ontleende beelden van de Goede Herder,

in contrast met de dieven en rovers. De rest is uitwerking en verklaring, duidelijk niet alleen, of zelfs helemaal niet, door Jezus uitgesproken.

Maar het is indringend genoeg, wat de historische Jezus wèl gezegd heeft, en dat overeenkomt met een passage elders uit de Bijbel: Hij zegt nu klip en klaar – en dat is van doorslaggevend belang – dat het alleen om Hèm gaat. Als we dit vergelijken met Jezus' verkondigingen in eerdere tijd, is dat een uitbreiding van Zijn boodschap.

Tijdens de twee of drie jaar van zijn rondgaan in Israël en Judea had Jezus als hoofdthema van zijn prediking het gegeven dat het Koninkrijk van God nabij was.

Het ging Hem erom dat men ervan doordrongen moet zijn dat de persoonlijke heerschappij van God over de aarde niet lang meer op zich zou laten wachten en dat men zich daarop, in woord, gedachte en daad moest voorbereiden. Jezus stond a.h.w. in dienst van die boodschap. Maar hier, in zijn laatste openbaring, om het zo maar eens te zeggen, gaat het om de functie van Hem Zelf *binnen* dit

openbaringstraject van God. Jezus is volkomen duidelijk. De weg naar dit Koninkrijk der Hemelen, de weg naar Gods heerschappij, gaat *uitsluitend via Hèm*. Dat is ook een geheel nieuwe invulling van het begrip "Messias", maar dat is stof voor een andere preek. Er is maar één weg tot God, en die gaat via Jezus. Zij woorden: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij"

kunnen we niet letterlijk genoeg nemen. Maar realiseert u zich, dat Jezus hier niet zegt dat je voor Hem moet *kiezen*? Nee, Hij zegt dat, als het contact tussen jou en God werkt, dat je het idee hebt dat God je hoort en bij je is, dat dat alleen mogelijk is via Hèm. Bijna technisch. Het beeld van de Goede Herder is daarvan als het ware een gevoelsmatige, affectionele uitwerking. Natuurlijk begrijpen we er inhoudelijk niets van. Hoe wèrkt dat dan, via één persoon, via die kruisdood. Waarom deed God zoiets. Waarom was dat sterven van Jezus nodig? Waarom sprak Hij niet gewoon een goddelijk woord, en alles zou goed zijn?

Dat krijgen we in elk geval hier op aarde niet te weten. Maar de Goede Herder geeft ons als kerk en als gelovigen wel een enorme opdracht, nl om te getuigen wie Hij is. En dan moeten we niet denken aan het zoetelijke beeld van Jezus, dat ten onrechte zo

dominant aanwezig is bij vele christenen en in vele kerken, de zoetelijke, lievige, verbindende Jezus, die ook de meeste geschriften die van de PKN uitgaan zo domineert. Daar moeten we eens van af. Zo wàs Jezus helemaal niet. We moeten ons concentreren op Zijn functie en Zijn donkere mysterie. En dat doet de kerk tegenwoordig veel te weinig. De kerk lijkt in deze tijd steeds meer op herders, uit Ezechiël, die zichzelf weiden. Dat wil hïer zeggen: ze hangt veel te veel haar eigen ideologie aan, die nagenoeg uitsluitend gefocust lijkt te zijn op menslievende projecten en samen-mens-zijn-gedrag. Er is bijna geen theologische insteek meer te vinden. Bovendien is interreligieus bezig zijn erg belangrijk voor de kerk geworden. En dan richt men zich nog niet eens op Jezus' eigen geloof: het Jodendom, – en heeft daar zelfs een wat vijandige houding tegenover – maar men richt zich modieus, bijna met eerbied, op de islam. Wat is dit.... De Joodse Jezus leert ons iets heel anders. Hij is de enige weg, vanuit het Jodendom. De enige Goede Herder.

Maar ons mooie kleurplaatje van vroeger? Moet dat dan maar in de prullenmand? Paulus zou zeggen: volstrekt niet. Dat kleurplaatje mogen we zeker koesteren. En weten, dat Jezus als onze herder van ons houdt. Dat betekent dat Jezus, in àl Zijn onbegrijpelijkheid, toch een affectieve component heeft. En wij mogen achter Hem aangaan.

En dat betekent: we hebben zowel op het gebied van het geloof als op het gebied van het gewone leven een taak, als wij bij de Goede Herder willen horen. Die taak is zeker niet vrijblijvend en betekent een enorme verantwoordelijkheid voor ons, waarin we ook harde discussies niet mogen schuwen. We móeten het punt maken. En vaak koppig tegen de stroom van onder andere modedenkbeelden, óók die van de kerk, in blijven roeien. We zullen “vervreemden” worden, zoals een bekend lied verwoordt. U kent het wel: “Here God, wij zijn vervreemden, door te luistren naar U stem, breng ons saâm met de ontheemden, naar het nieuw Jeruzalem”. Want in de mode is deze houding, die Jezus van ons vraagt als we met zijn kudde mee willen, zéker niet. Maar er zit niets anders op. En laten we God bidden, dat Hij ons daarvoor de kracht blijft geven.

Amen.